Роберт Фрост

Нескошені квіти

Я в лузі свіже сіно ворушив.
Косар його зарання накосив.

Високі трави зрізала коса,
Коли на них ще сяяла роса.

Я косаря між трав знайти хотів:
Чи не зачую де мантачки спів?..

Самотньо він косив поміж низин,
І я також лишався сам один.

— Так і повинно бути, — мовив я, —
У нас робота в кожного своя.

І тут метелик знявся з-між кущів,
І на прозорих крильцях полетів,

Шукаючи між скошених отав
Ті кольори, що він запам'ятав.

Де в'яла квітка зрізана в траві,
Забився він у злеті коловім.

А потім враз пропав з очей моїх, —
І знов явився на крильцях голубих...

Із думкою про таїну землі,
Не кваплячись, узявсь я за граблі,

Та погляд мій метелик перейняв
Туди, де квітів пломінь розбуяв,

Де край покосу, біля джерела
Коса смертельна квіти обійшла.

І я пішов, щоб там, край комишів.
Збагнуть, чому ж косар їх полишив.

Йому до серця квіточки були,
І він їх пощадив, аби цвіли.

Він залишив їх зовсім не для нас —
Так радував його ранковий час!

І все ж відчув я у душі тепло.
Його мені світання пролило.

І вже мені ранковий птах співа,
З косою знов шепочеться трава,

Уже я не самотній, — брат і друг
Прийшов до мене на широкий луг.

Я з ним копиці веселіш кладу,
І в затінок спочити з ним іду,

Розмова дружня ллється під кущем,
Відвертості я відчуваю щем...

— І нарізно, — до нього мовлю я, —
Ми трудимось, немов одна сім'я.